

KOMPLEKS KOLEJOWY MIASTA LWOWA

W drugiej połowie XIX wieku rozpoczęto projekt rozbudowy linii komunikacyjnej, która miała na celu rozwój wschodnich terenów ówczesnej Galicji.

W owych czasach miastami, które odgrywały ważną rolę w handlu międzynarodowym, były: Kraków, Stanisławów oraz Lwów.

Wszystkie trzy miasta posiadały Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych. Dodatkowo pod koniec XIX wieku wybudowano dworce kolejowe, który miały zapewnić dogodne warunki na ważnych szlakach komunikacyjnych.

Dworzec Główny we Lwowie został zaprojektowany w drugiej połowie XIX wieku. Plan budowy zakładał lokalizację dworca przy ulicy Nowy Świat.

Obejmował on nie tylko główny budynek stacji, lecz także sąsiadujące z nim lokale użytkowe dla pracowników kolei, magazyny, biura oraz tzw. remizy dla wagonów. Dworzec miał długość 70 sążni, szerokość 10 sążni (1 sążeń = ok. 1,70 m). Składał się z szeregu pomieszczeń takich jak: poczekalnie dla użytkowników różnych klas społecznych, restauracje i kawiarnie oraz biura urzędników kolejowych.

Kolejnymi budynkami, które wchodziły w kompleks zabudowy kolejowej Lwowa, były pawilony mieszkalne. Znajdowały się one po dwóch stronach dworca.

Magazyny oraz składy towarowe ulokowane zostały na tyłach Dworca Głównego. Tam również wybudowano koszary dla pracowników fizycznych.

Całość terenów, które zajmował dworzec wraz z zabudową, zamykały remizy, w których składowano wagony osobowe (każda z dwóch mieściła po 14 sztuk).

W pobliżu tych budynków znajdowały się koszary dla strażaków i rzemieślników wraz ze składami technicznymi.

